

UZASADNIENIE

Apelacja jest bezzasadna.

Zarzuty w niej podniesione nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o rzetelnie i wszechstronnie oceniony materiał dowodowy. Każdy istotny dowód został poddany analizie i oceniony w kontekście innych, powiązanych z nim dowodów. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy jest obiektywna, prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oparta o całość ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego i jako taka korzysta z ochrony jaką daje art. 7 kpk w z art. 8 kpw. Sąd Okręgowy nie będzie w tym miejscu tej oceny i tych ustaleń powielał, albowiem wobec doręczenia stronom odpisu uzasadnienia zaskarżonego wyroku analiza ta powinna być im znana - dość powiedzieć, że Sąd odwoławczy aprobując dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów oraz oparte na niej ustalenia faktyczne. Nie doszło w tej sprawie również do żadnego naruszenia prawa materialnego.

W szczególności nie są zasadne zarzuty, jakoby obwiniona nie mogła udzielić wyjaśnień i odpowiedzi na wezwanie Powiatowego Rzecznika Konsumenta, albowiem przebywała w tamtym okresie na zwolnieniu lekarskim i świadczeniu rehabilitacyjnym i w związku z tym nie mogła świadczyć pracy. Przecież zarówno w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego, jak i przede wszystkim w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego uchylającego poprzedni wyrok pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania (wyrok z dnia 26 kwietnia 2019 roku w sprawie IV Ka 235/19 znajduje się na k. 73, jego uzasadnienie na k. 75 - 82), wytłumaczono, że wykonywanie tego typu administracyjnych czynności związanych z obowiązkami publicznymi, jakie ciążyą na osobie prowadzącej działalność gospodarczą, nie jest świadczeniem pracy i może być wykonywane również w czasie zwolnienia lekarskiego, a także przebywania na świadczeniu rehabilitacyjnym. Sąd w niniejszej sprawie w pełni podziela te poglądy, ponieważ zostały już opisane w poprzednich orzeczeniach nie będą tu ponownie powielane. Dość powiedzieć, że udzielenie odpowiedzi Powiatowemu Rzecznikowi Konsumentów przez obwinioną nie stało w sprzeczności z przebywaniem przez nią na zwolnieniu i nie spowodowałyby zakwestionowania przez ZUS zasadności niezdolności obwinionej do pracy, albowiem nie jest to świadczenie pracy, tylko dodatkowy obowiązek nałożony przez ustawodawcę na przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą. Jedynie w przypadku zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej na czas choroby obwiniona mogłaby się zwolnić z tego obowiązku, ale tego nie zrobiła, a działalność była wówczas kontynuowana, o czym świadczy m. in. odbieranie korespondencji przez zatrudnioną przez nią pracownicę.

Nie są zasadne zarzuty, jakoby nie rozważono stanu zdrowia obwinionej i możliwości wykonania przez nią obowiązku udzielenia odpowiedzi Powiatowemu Rzecznikowi Konsumentów. Nic nie wskazuje na to, aby choroba obwinionej uniemożliwiła jej udzielenie prostej odpowiedzi Rzecznikowi Konsumentów, przecież obwiniona nie była wzywana do osobistego stawiennictwa na drugi koniec Polski, tylko mogła, a nawet powinna udzielić tej odpowiedzi na piśmie. W tym czasie była zdolna do takiej aktywności, albowiem sama odbierała część korespondencji od w/w rzecznika (w szczególności ponowne wezwanie), ponadto sama wyjaśniła, że kontaktowała się z nim w tej sprawie telefonicznie. Zatem była w stanie dokonać prostej formalnej czynności udzielenia odpowiedzi.

Całkowicie bezpodstawne są zarzuty, jakoby apelacja oskarżyciela publicznego od poprzedniego wyroku Sądu Rejonowego uniewinniającego obwinioną była wniesiona po terminie – wszystkie czynności procesowe zostały dokonane w terminach ustawowych, co jednoznacznie wynika z dokumentacji zawartej w aktach sprawy. Wyrok ten ogłoszono w dniu 7 lutego 2019 roku (k. 47), wniosek o uzasadnienie oskarżyciela wpłynął w dniu 11 lutego 2019 roku (k. 49), a więc trzy dni przed upływem terminu, odpis uzasadnienia oskarżyciel otrzymał w dniu 6 marca 2019 roku (k. 55a), a apelację złożył w Sądzie Rejonowym w Tomaszowie Mazowieckim w dniu 12 marca 2019 roku (k. 57), a więc jeden dzień przed upływem terminu.

Sąd Rejonowy dostrzegł, że sytuacja obwinionej nie była typowa i dlatego zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary, orzekając ją poniżej dolnej granicy zagrożenia ustawowego.

Dlatego ustalenia faktyczne Sądu meriti są prawidłowe, zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena dowodów pełna, logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym, a rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku jest sprawiedliwe, nie uchybiające prawu materialnemu, zaś sam wyrok zapadł bez obrazy prawa procesowego.

Na wydatki w postępowaniu odwoławczym złożyły się zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 50 zł (art. 118 § 2 kpw w zw. z § 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia z dnia 22 grudnia 2017 r. Dz.U. z 2017 r. poz. 2467).

Mając na uwadze trudną sytuację finansową obwinionej Sąd Okręgowy na podstawie art. 121 § 1 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983r. z późniejszymi zmianami) zwolnił ją od wydatków za postępowanie odwoławcze i od opłaty za drugą instancję.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd drugiej instancji orzekł jak w sentencji wyroku.